

Mi lenne, ha módodban állna megtervezni
a tökéletes pasit?

EVE & ADAM

é v a és á d á m

MICHAEL GRANT

ÉS

KATHERINE APPLGATE

M I C H A E L G R A N T
K A T H E R I N E A P P L E G A T E

EVE & ADAM
é v a é s á d á m

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*barátomnak
látnokomnak
felelős társamnak*

1. FEJEZET

E V É

ÉPPEN EGY ALMA JÁR AZ ESZEMBEN, amikor a villamos elüt, levágja a lábam, összezúzza a bordáimat, a kezemet pedig felismerhetetlen, nedves vörös cafattá változtatja.

Az almát a powelli piac egyik standján láttam. Felfigyeltem rá, mert a csábító élénkvörös MacIntosh alma annyira furcsán kirítt az unalmas zöld Granny Smith almák tömkelegéből.

Amikor az ember éppen meghal – gondolom, miközben sebzett madár módjára repülök a levegőben –, a szeretetre kellene gondolnia. Vagy ha nem a szereteten elmélkedik, akkor lajstromot kellene készítenie a bűneiről, vagy azon kéne tépelődnie, hogy miért is nem a lámpánál ment át az úton.

Almára viszont semmiképp nem kellene gondolnia.

Mielőtt a járdán landolnék, észlelem a fékcsikorgást és a rémült kiáltásokat. Hallom azt is, ahogy recsegge-ropogva összetörnek a csontjaim. Nem is olyan borzasztó ez a hang, lágyabb, mint ahogy képzeltem. Olyasmi, mint a bambusz szélcsengő a teraszunkon.

Lábak erdeje gyűlik körém. Egy biciklis futár izmos vádlijai között éppen ki tudom venni a feliratot a Lady Foot Locker sportcipőbolt oldalán: 30%-OS LEÁRAZÁS CSAK MA.

A szeretetre kellene gondolnom éppen, nem almákra, és tuti, hogy nem egy új Nike cipőre. Innentől viszont egyáltalán nem gondolko-dom semmin, ugyanis túlságosan elfoglalt, hogy üvöltsek.

KINYITOM A SZEMEMET, ELVAKÍT A FÉNY. Tudom, hogy meghal-tam, mert a filmekben mielőtt kinyiffannak, mindig átmennek egy ragyogóan fényes alagúton.

– Evening? Kislány, maradj velünk! Evening? Remek neved van. Nézz rám, Evening! Kórházban vagy. Kit hívjunk fel?

A fájdalom letaglóz, és rájövök, hogy mégsem haltam meg, pedig bárcsak meghaltam volna, akkor talán tudnék lélegezni, és nem kel-lene üvöltenem.

– Evening? Hogy hívhatlak, Eve vagy Evening?

Pirosban játszó fehér folt lebeg felettem, mint egy alkonyi felhő. Szurkál, döfköd és mormog. És még egy és még egy. A felhők ko-molyak, határozottak. Szaggatottan beszélnek, darabosan, ahogy én is darabokban fekszem itt. *Életfunkciók. Előkészíteni. Értesíteni. En-gedély. Rossz.*

– Evening? Kit hívjunk fel?

– Nézd meg a telefonját! Kinél van az a rohadt mobil?

– Nem találták meg. Csak a diákigazolványát.

– Aranyom, hogy hívják édesanyádat? Vagy édesapádat?

– Apa meghalt – mondanám, de csak fülsértő nyöszörgés jön ki a számon.

Nem is tudtam, hogy ilyen jól énekelek. Vicces, mert igazából semmi hallásom. Az iskolai lánykórusban – csakis kegyelemből – három fölét kaptam, erre most itt vagyok, és kidalolom a lelkeimet.

Annyira jó lenne most meghalni. Csak apa meg én, csak mi lennénk, nem ez.

A 2-es műtő kész. Nincs idő. Azonnal, azonnal!

Ki vagyok terítve, mint egy kísérleti állat, mégis haladok, repülök előre a vörös és fehér felhők között. Nem is tudtam, hogy tudok repülni. Ma délutánra annyi mindent tudok, amit reggel még nem tudtam.

– Evening? Eve? Mondj egy nevet, bogaram!

Próbálok visszatérni a reggelhez, amikor még fogalmam sem volt arról, hogy a felhők beszélnek, és hogy megtörténhet, hogy egy ismeretlen hozza utánam a lábam vértől csöpögő csonkját.

Mit csináljak vele?, kérdezte az a férfi.

– Anyukám neve Terra Spiker – énekelem.

A felhők egy pillanatra elhallgatnak, azután kirepülök a fényes szobából.

2. FEJEZET

VESZEKEDÉS HANGJÁRA ÉBREDEK. A férfi forr a méregtől, és a nő is totál pipa.

Nem látom őket, mert egy ronda zöld függöny takarásában állnak. Próbálom azt csinálni, amit mindig is szoktam, amikor a szüleim veszekednek: bedugom a fülhallgatóimat, és agyzsibbasztásig felnyomom a hangerőt. Most azonban valami nem stimmel. A jobb kezem nem engedelmeskedik, amikor pedig bal kézzel a fülemhez nyúlok, kiderül, hogy a fejemet vastag gézpólya borítja. A kezemből és az orromból hosszú csövek tekergőznek elő.

– Az én lányomról van szó – közli a nő –, úgyhogy ha azt mondom, elhagyja a kórházat, akkor el is hagyja!

– Kérem, hallgasson rám! Ha elviszi innen, hamarosan már csak a féllábú lányáról beszélhet!

A férfi könnyörgőre fogja. Rájövök, hogy nem apa az, mert egy: apa sosem volt könnyörgős fajta, igazából inkább duzzogós, kettő: apa meghalt.

– Nálam százszor jobb a felszereltség, és enyém a pénzen megvehető legjobb egészségügyi személyzet!

A nő drámaian kifújja a levegőt, ezzel nyomatékosítva a kijelentését. Ez a sóhaj anyám védjegye.

– A lánya tizennégy órás műtét után, kritikus állapotban fekszik az intenzív osztályon! Minden valószínűség szerint el fogja veszteni a lábát, és maga *szállítani* akarja? De milyen indokkal? Mert kényelmesebb? Mert a maga ágyneműi sűrűbb szövésűek? Pontosan miért?

Tök jól érzem magam, mintha gondtalanul lebegnék, de ez a férfi, aki szerintem orvos lehet, kicsit odavan a lábam miatt, ami éppenséggel nem viselkedik sokkal jobban, mint a kezem.

Meg kell nyugtatnom szegényt, anyát pedig rá kell vennem, hogy hagyja őt békén (amikor anya ilyen állapotban van, legjobb visszavonulót fújni, és rendezni a sorokat), de a torkomon lenyomott cső miatt képtelen vagyok megszólalni.

– Semmilyen körülmények között nem engedem, hogy ez a beteg elhagyja a kórházat! – jelenti ki az orvos.

Csend. Anyám a fájdalmas hatásszünetek mestere.

Végül megkérdezi:

– Doktor úr, tudja, mi a neve az új kórházi szárnynak?

Hosszabb csend. A hozzám csatolt masinák békésen zümmögnek.

– Spiker neurogenetikai részleg – nyögi ki végül az orvos, mint aki hirtelen csatát vesztett, vagy egyszerűen csak lejárt a kávészünete.

– A mentőkocsim odakint áll – közli anya. Sakk-matt. – Ugye, meg tudja sürgetni a papírmunkát?

– Ha meghal, a maga felelőssége.

Valószínűleg nem igazán tetszik nekem az orvos szaválasztása, a gépeim ugyanis úgy elkezdenek szirénázni, mint valami olcsó autóriasztó.

– Evening? – szalad oda az ágyamhoz anya.

Tiffany fülbevaló, Bulgari parfüm, Chanel kosztüm. Anyuci laza pénteki kiadásban.

– Szívecském, semmi baj – nyugtatgat –, mindent kézben tartok. A remegő hangja azonban elárulja. Anyám hangja sohasem remeg.

Próbálom egy milliméternyire elmozdítani a fejemet, és rájövök, hogy annyira talán nem is érzem jól magam. Az autóriasztó sem akar eldugulni. Az orvos a lábamról, vagyis a lábam maradványairól motyog, anya pedig lakkozott körmeit az egyik vállamba mélyesztve a párnámba temeti az arcát. Még az is lehet, hogy sír.

Biztosra veszem, hogy oda minden remény, de ekkor a másik vállamon erős szorítást érzek.

Egy kéz szorít.

A szememmel követem, ahogy a kéz karban folytatódik, majd megjelenik előttem a nyak és a fej is.

A kéz egy sráchoz tartozik.

– Dr. Spiker – szólal meg a srác –, beteszem a lányát a mentőkosiba.

Anya beleszipog a kórházi hálóingembe. Összeszedi magát, és felgyenesedik. Újra nyeregben érzi magát.

– Mi a fenét keresel itt, Solo? – mordul rá a sráca.

– Otthon felejtette a telefonját, amikor felhívták a baleset miatt – és a srác felém int a fejével. – Maga után jöttem a Spiker egyik limuzinjával.

Nem ismerem a srácot, még névről sem (egyébként most viccen kívül: milyen név már az, hogy Solo?), de biztosan anyának dolgozik.

A srác a csövek és a riadalom közepette lenéz rám. A kinézete elég rendezetlen, a haja túlságosan hosszú, és rég borotválkozhatott. Magas, széles vállú, izmos, szőkés hajú. Eszméletlenül kék a szeme. Első blikkre hokis vagy szörfös, vagy valami efféle lehet.

Igazán örülnék, ha levenné rólam a mancsát, hiszen nem is ismer, és egyébként is iszonyúan zavar, hogy alig maradt intim zónám a sok cső meg az infúzió miatt.

– Nyugi, Eve! – nyugtatgat, amit idegesítőnek találok.

Az első válasz, ami erre eszembe jut, úgy kezdődik, hogy „Menj a...” és egy olyan szóval végződik, amit esélyem sincs kiejteni, mert a „p” betű is benne van.

Momentán semmi kedvem új barátokat szerezni.

Több fájdalomcsillapító viszont jól jönne.

Ráadásul anya Eveningnek hív, a barátaim E.V.-nek, de senki nem nevez Eve-nek. Szóval, még ez is.

– Kérem, gondolja át, dr. Spiker... – próbálkozik az orvos elhaló hangon.

– Hát, akkor induljon a banzáj! – közli a Solo nevű srác.

Körülbelül annyi idő, mint én, tizenegyedikes vagy tizenkettedikes. Ha anyának dolgozik, akkor gyakornok vagy csodagyerek lehet.

– Beszáll a mentőkocsiba, dr. Spiker?

– Dehogy! Ki tudja, milyen mikroorganizmusokkal lehet tele az a mentőkocsi. Vár a sofőröm – közli anya. – El kell intéznem pár hívást, és nem hinném, hogy a mentőkocsi hátulja lenne erre a legalkalmasabb hely. Találkozunk a laborban.

Az orvos sóhajtvá megnyom egy gombot, mire a masináim elcsöndesednek.

Anya pusztit nyom a homlokomra.

– Mindent elrendezek, cseppet se aggódj!

Pislogok, hogy lássa, igazából cseppet sem aggódom. A csepegő morfium gondoskodik a nyugalmamról.

Anya megkapja Solótól a telefonját és a táskáját, majd eltűnik a szemem elől, csak a Jimmy Choo cipője sietős kopogását hallom.

– Hülye ribanc! – fakad ki az orvos, amikor anyám hallótávolságon kívül kerül. – Nagyon nem tetszik ez nekem.

– Semmi gáz! – mondja neki Solo.

Semmi gáz. Neked persze semmi, okostojás. Tűnj el! Ne szólj hozzám, és ne merj rólam beszélni! És vedd le rólam a mancsod, rosszul vagyok.

Az orvos ellenőrzi az egyik infúziós zacskómat.

– Aha – mormogja. – Maga orvos?

Solo szája sokatmondó és kissé önelégült félmosolyra húzódik:

– Csak amolyan lótifuti, doktor úr.

Solo felmarkolja a szatyorba tett holmijaimat és a hátizsákomat. Hirtelen beugrik, hogy emelt szintű biológiából van házi: ki kell tölteni egy Mendel első szabályával kapcsolatos feladatlapot. *Egy adott organizmuspár szaporodásakor azok utódja véletlenszerűen örökli a két szülő egy-egy allélját.*

Genetika. Szeretem a genetikát, a szabályokat, a rendet. A legjobb barátnőm, Aislin szerint ez azért van, mert imádom irányítani a dolgokat. Nem esik messze az alma a fájától.

Irtó sok házi feladatomban van, szeretném mondani, de mindenki céltudatosan sűrög-forog. Ráébredek, hogy ha meghalok, akkor a biológia feladatlapom már egyáltalán nem lesz olyan fontos.

Azt hiszem, az elhalálozás elfogadható indoknak számít arra, hogy nem csinálom meg a házit.

– Kutya bajod sem lesz – biztat Solo. – Nemsokára futhatod a 10 km-es távokat.

Próbálok megszólalni.

– Heh a hiháha! – motyogom.

Hát igen, nem tudom kiejteni a „p”-t ezzel a csővel a torkomban.

Aztán elmerengek: honnan tudja ez, hogy szeretek futni?

3. FEJEZET

SOLO

SZÓVAL, EZ A FŐNÖK LÁNYA.

Fényképen persze már láttam. Az ember nem tud úgy bemenni Terra Spiker irodájába, hogy ne vegye észre a lánya fényképeit. A kedvencem az, amelyiken Eve izzadtan, kipirulva, szívdöglesztő mosollyal az arcán beér a célba.

Lenézek a hordágyra. Eve mindkét szeme alatt súlyos zúzódás van, mégis szembetűnő, mennyire hasonlít az anyjára: magas arccsont, nagy, mélyen ülő szemek. Magas és karcsú. Mondjuk, ezzel nagyjából ki is merülnek a hasonlóságok. Terra egy szemét jégkirálynő: rideg szőke haj, számító szürke szemek. Eve viszont... ő teljesen más. A haja napszíttá aranyszőke, a szeme meleg barna.

Az legalábbis tuti, hogy barna.

És jelenleg kissé keresztbe áll.

Nincs túl sok hely ezen a keskeny ülésen a mentőkocsi hátuljában. Majdnem lerepülök róla, amikor a mentő szirénázva kisüvít a sürgősségi osztályról.

Elvigyorodom.

– Taposs bele, haver! – ordítom előre a sofőrnek.

Eve hordágyának a másik oldalán ülő orvos lesújtó pillantást vet rám.

Persze nem kellene ennyire élveznem a helyzetet, de akkor is, szírenázva átsüvíteni San Francisco utcáin az elhúzó autók között? Tök király!

Különben is, Eve-nek kutya baja sem lesz.

Szerintem.

Semmi perc alatt a hídnál vagyunk. A hídnál. A Golden Gate még mindig a csúc, sosem unom meg. Néha arról ábrándozom, milyen menő lenne szörfdeszkával lecsúszni a kábelén. Persze tuti, hogy óriásit zuhannék, és szörnyethalnék. De előtte megakírály volna!

A térdemre könyökölve ülök, próbálom kicsit előrébb hajtani a vállamat. A vállam egész jó, miért is rejteném el? Tudom, hogy Eve is bámul engem. Nincs ezzel semmi baj, én is őt.

– Áááá áááá! – ordít fel hirtelen fájdalmában.

Nagyon fájhat neki, úgyhogy lehet, hogy abszolút nem is bámul.

– Doki, nem tudna segíteni a lánynon? – kérdezem.

A doki előrehajol, és ellenőrzi az infúziós csövet. A cső meghajlott, ezért nem folyt az infúzió. A doki kiegyenesíti, és fehér ragtapasszal rögzíti.

– Egy perc, és máris jobban lesz.

– Remek – nyugtázom, és közelebb hajlok Eve-hez, hogy hallja, amit mondok. – Szóltam neki, hogy toljon egy kis morfiumot – mondom hangosan és tagolva.

Mintha próbálná felém fordítani a szemét, de nem igazán sikerül fókuszálnia. Egy pillanatra belém hasít, atyaég, mi van, ha tévedek? Mi van, ha mégis meghal?

Hirtelen szinte bőghetnékem támad. Nyilván nem kerül rá sor – mármint a bőgésre –, de azért váratlanul előnt a szomorúság.

Próbálom elhessegetni az érzést, amennyire tőlem telik, de ha egyszer az ember megpillantja a nagybetűs Halált, a Kaszást, amint ott ül egész közel, hát, elég nehéz leállni.

– Nehogy meghalj nekem, oké? – mormolom.

Zavart szeme engem keres, mintha célba akarna venni, de nem igazán sikerül rám irányítania a célkeresztet.

Ezért megint odahajolok hozzá, szinte összeér az arcunk, és a fejét magam felé fordítom. Sajnos a másik kezemmel rátámaszkodom a lábára – pont a sérült lábára –, úgyhogy Eve felordít. Az orvos úgyszintén.

Ezek után már nem mondhatom el, amit a megnyugtatóására terveztem: *Nyugi, én már sok mindent láttam, sokat tudok!*

Anyádnak vannak eszközei.

Nem fogja hagyni, hogy meghalj.

4. FEJEZET

EVÉ

MŰTÉT? MIFÉLE MŰTÉT?

Azt mondják, tizennégy óras műtetem volt. De én nem is igazán voltam ott. Valami furcsa tájon bolyongtam álmok, rémálmok és emlékfoszlányok között... meg közben volt egy kis vásárlás is.

Igen, tutira volt benne egy olyan hosszabb álom, amiben Aislin és én a belvárosban a Market Street-i hatalmas Westfield Mall bevásárlóközpontban kószáltunk. Persze ez emlékkép is lehetett, nehéz eldönteni, amikor a véretem telenyomták valamilyen a tudatomat az érzékszerveimtől elválasztó szerrel.

A magán-mentőautóval érkező új orvosom köpenyén ez a felirat olvasható:

DR. ANDERSON

SPIKER BIOTECHNOLÓGIAI GYÓGYSZERGYÁR

JOBBÁ TESSZÜK AZ ÉLETÉT

Elegáns fakófekete köpeny. Úgy néz ki benne, mintha inkább a hajamat jött volna melírozni a pulzusmérés helyett.

Solo továbbra is kitartóan bámul. Nem úgy, mintha *hullajelőltre* nézne, inkább úgy, mintha antropológus lenne, aki az Amazonas őserdejének kellős közepén most fedezett fel egy új törzset.

Az út kicsit rázós volt a hídon át, de felfedeztem, hogy akár szörfözhetek is a fájdalom taraján, érzem, amint átgördül, feltornyosul, majd lecsapódik. Nem is olyan rossz, ha az ember valami másra, bármi másra gondol. Kész csoda amúgy, hogy képes vagyok gondolkodni, hiszen a lábamat nemrégiben levágta a villamos, aztán újra visszaragasztották (valami ilyesmi lehet az orvosi kifejezés). Hálás vagyok a kósza gondolatokért, amelyek elárasztják az agyamat.

A) GONDOLAT:

Négy fölét kaptam a biológia kiselőadásomra, ami tök gáz, mert lerontja a jegyemet, és lehet, hogy az átlagomat is, ami azt jelenti, hogy soha nem jutok be egy rendes egyetemre, amiből meg az következik, hogy sosem szabadulok a dilis anyám karmai közül. Tudom, hogy a nagy egyetemes dolgok mellett mindez nem számít igazán, főleg most, de nem is ez a lényeg. Tuti, hogy Ms. Montoya azért adott rosszabb jegyet, mert azzal kezdtem az előadást: „A fiúknak is van mellbimbójuk.” Lehet, hogy újat mondtam neki.

Kockázatos húzás volt, az biztos, de ez volt a második óránk, én voltam az első előadó, és a Red Bull még csak egy-két agysejtnek adott szárnyakat, úgyhogy azt tettem, amit tennem kellett.

Húsz gyerek volt a teremben. Amikor előrementem, hogy az iPademet csatlakoztassam a projektorhoz, a lehetséges negyven személyből összesen nyolc nézett rám.

Miután elmondtam a nyitó mondatomat, harminckilenc szemgolyó irányult felém. Jennifer egyik szemére kancsal, úgyhogy a teljes negyvenet nem értem el.

– Miért? – tettem fel a kérdést, majd bemutattam az első diát, amelyen egy fiú felsőteste látszott.

Jó kis felsőtest volt, nagyon jó kis felsőtest, és tudtam, hogy ezzel fenntarthatom kilenc heteró lány és egy meleg fiú érdeklődését. Olcsó húzás volt, de a szexet mindig kajálják. Így van ez az idők kezdete óta, és így is lesz. Ezen az unalmas kiselőadáson a napon az unalmas tizenegyedikes biológiaórán az unalmas Bay Area Művészeti és Természettudományi Iskolában éppen egy csupasz kemény felsőtestre és az alatta látható domborodó hasizomra volt szükség.

Úgy állítottam össze a kiselőadást, hogy ezt a diát még kétszer láthassuk. Ezenkívül mutattam még DNS-molekulákat, egy rövid dinoszauruszos kisfilmrészletet a természetes kiválasztódás bemutatására (mert bizony gyümölcsöző unatkozó srácoknak bemutatni, hogy falja fel az egyik dinoszaurusz a másikat), valamint az elmaradhatatlan grafikonokat, kördiagramokat és egyenleteket, amelyek a jó jegy zálogai. A közönség figyelmének fenntartására pedig ott volt a felsőtest.

Azt hittem, hogy erre tutira csillagos ötöst kapok.

Tévedtem.

Oké, kicsit elidétlenkedtem, de akkor is: négyes fölé egy *ilyen* hasizom után?

B) GONDOLAT:

Ki kellett segítenem Aislin gennyláda pasiját sulis után. Emiatt éppen Aislin legutóbbi kétségbeesett SMS-ét olvastam, amikor megakadt a

szemem azon a nem oda passzoló almán. Ezért nem figyeltem, hová lépek, és ezért vagyok most egy mentőkocsiban egy szépségszalomból szalasztott orvossal és egy folyamatosan önelégült képet vágó sráccal.

C) GONDOLAT:

Már megint kihagytam az iskolai bált. (Már volt programom akkor: rendeznem kellett a zoknis fiókomat, és közben régi Jon Stewart-műsorokat nézni a laptopomon.) Aislin szerint nem vesztettem semmit, neki is kár volt erre pazarolni azt a jó kis piát. Bár átvizsgálták a táskákat a biztonsági őrök, Aislinnek sikerült becsempésznie három üveg citromos vodkát. Kicsit aggódom érte.

D) GONDOLAT:

Nem tudok rájönni, mi a helyzet ezzel a Solo fiúval. Anya saját helyettesének használja? Ez lenne a munkája?

E) GONDOLAT:

Solo tekintetének van valami távolságtartó, „ne köss belém” villánya. Nehéz lenne lerajzolni, de az arcokat amúgy sem sikerül soha jól elkapnom.

A múlt héten alakrajzórán Ms. Franklin megkérdezte, gondoltam-e valaha arra, hogy biológiai tanulmányok helyett művészeti tanulmányokat folytassak.

Kértem tőle egy új radírt.

F) GONDOLAT:

Solónak óceánillata van, amikor közel hajol, és megsimítja a hajamat.

G) GONDOLAT :

Solo, miután lágyan megsimította a hajamat, hihetetlenül béna dob-
szólóba kezd az oxigénpalackomon.

H) GONDOLAT :

Lehet, hogy soha többé nem futhatok.